

opgaver som faste repræsentationer og på lignende måde repræsenterede afsenderstaten i modtagerstaten.

På den anden side fandtes de lande, særlig de vestlige, men også mange uforpligtede lande, der ikke anså det for ønskeligt, at særlige missioners retsstilling uden videre skulle ligestilles med permanente repræsentationers: De privilegier og rettigheder, som var indrømmet permanente diplomatiske repræsentationer, var netop begrundet med repræsentationens varige tilstedeværelse og modsvarede af repræsentationschefens ansvarlighed for sine medarbejderes handlinger. De privilegier og immuniteter, der indrømmedes særlige missioner, burde derimod ikke række videre end det for vedkommende missioners uhindrede virksomhed strengt nødvendige. Konventionsudkastet syntes at gå videre, end staternes praksis retfærdiggjorde, idet „for meget tildeltes for mange“.

3. Resolutionen.

Argentina, Cameroun, Canada, Ecuador, Guatemala og Nigeria fremsatte et resolutionsforslag, der i sin operative artikel udtrykker påskønnelsen af det af folkeretskommissionen udførte arbejde, opfordrer medlemslandene til inden 1. juli 1968 at fremsætte deres skriftlige kommentarer til konventionsudkastet samt opfordrer generalsekretæren til at lade kommentarerne fremsende til medlemslandene. Endelig henstilles det at optage spørgsmålet „De særlige missioner“ på den 23. generalforsamlings foreløbige dagsorden. Efter forslag fra 10 afrikanske lande vedtoges det med stemmefordelingen 74 for, 1 imod, medens 22 afstod, at ændre dagsordenens punktets titel til „Konventionsudkast om de særlige missioner“ med henblik på generalforsamlingens vedtagelse af en sådan konvention.

Efter forslag fra Iran vedtoges det enstemmigt at optage yderligere to operative artikler i resolutionsteksten, hvorefter dels generalsekretæren opfordres til at foranledige, at folkeretskommissionens særlige rapporter for nærværende spørgsmål, Milas Bartos (Jugoslavien) kommer til stede i sin egenskab af ekspert ved spørgsmålets behandling; under den 23. samling, og dels at medlemslandene opfordres til så vidt muligt at lade deres delegation til 23. samling om-

fatte eksperter, kompetente i spørgsmålet om de særlige missioner.

6. udvalg vedtog med stemmefordelingen 92 for, ingen imod, medens 2 afstod, den 17. oktober de 6 landes resolutionsforslag med ovennævnte ændringer.

Plenarforsamlingen vedtog enstemmigt resolutionsforslaget den 1. december 1967 (res. 2273).

6. udvalgs beretning: A/6898.

B. Folkeretskommissionens fremtidige arbejde.

Resolutionen om folkeretskommissionens beretning og kommissionens videre arbejde (res. 2272) blev vedtaget enstemmigt såvel i udvalget som i plenarforsamlingen. I resolutionen gives udtryk for tilfredshed med kommissionens virksomhed, og det anbefales kommissionen at fortsætte sit arbejde med stater og regeringers succession samt forholdene mellem stater og interguvernamentale organisationer, at undersøge mestbegünstigelsesklausuler i traktatretten, at fremme undersøgelserne vedrørende stater ansvar samt at foretage en gennemgang af sit arbejdsprogram og arbejdsmetoder; endelig udtrykker generalforsamlingen ønske om, at der fortsat i forbindelse med kommissionens fremtidige samlinger afholdes folkeretsseminarer med deltagelse af et rimeligt antal statsborgere fra udviklingslandene (jfr. nedenfor under dagsordenens punkt 90).

6. udvalgs beretning: A/6898.

Traktatretten.

(Dagsordenens punkt 86).

I. Forhistorie.

Spørgsmålet om en kodificering af traktatretten har stået på folkeretskommissionens dagsorden siden første mødesamling i 1949. På 18. mødesamling i sommeren 1966 afsluttede kommissionen sit arbejde med vedtagelsen af et udkast til en konvention om reglerne for afslutning, ikrafttrædelse, ophør, fortolkning, forbehold til og retsvirkninger af traktater. På den 21. generalforsamling vedtoges efter folkeretskommissionens anbefaling at sammenkalde en international konference med henblik på afsluttelse af en konvention om traktatretten. Konferencens